

אהלן.

לא עשיתי בחיי דבר וחצי דבר, המקנה לי את הזכות לעמוד כאן, יחיד מול רבים, ולשטוח בפניכם את סט הרעיונות שכתבתי בבית, ליטשתי, ניסחתי ועטפתי באריזת מתנה במיוחד לכבוד הערב הזה.

הייתי מעדיף להקשיב לנאומים הפרטיים של כל אחד ואחת מכם, בתקווה שגם אתם, בתורכם, תקשיבו לנאום הפרטי שלי.

הייתי מעדיף לדבר עם כל אחד ואחת בנפרד, לעומק, לשמוע ולהקשיב, לתת ולקבל.

קשה לי אפילו להבין את מה שאנחנו עושים עכשיו. מה כבר יש לי להגיד שעוד לא שמענו? מה יהיה ההבדל הפעם? אני עשוי פשוט לעמוד כאן ולדבר... ולדבר...

אדבר על השנים האחרונות, ועל מה שצפוי לנו בעתיד. אדבר ואדבר. ובסופו של יום - אפסיק לדבר, וארד מהבמה, וזהו.

ובכל זאת – כבר טיפסתי עד כאן, וכבר כולם יושבים כאן בצורה מאוד מאוד מנומסת, אז נדמה לי שכדאי לי לנסות את מזלי ולדבר קצת על מה שקרה לנו בשנים האחרונות כאן בתלמה ילין.

אפשר לסכם ולומר שקרו כאן הרבה דברים, רבים מכדי שנוכל לדבר עליהם הערב. רבים מכדי שנוכל לזכור, או אפילו להיות מודעים לכך שהם התרחשו.

כל אחד זכה בחוויה אישית הייחודית רק לו, ואותה הוא ינצור איתו, לטוב ולרע.

עם זאת, אני חושב שאפשר להסכים כי אלו היו שנים עמוסות, שאפשר ללמוד ולהפיק מסקנות, הן מדבשן והן מעוקצן.

נכון, זכינו להשתתף במסגרת ייחודית, הכוללת לימודים ודיונים מעוררי מחשבה.

נכון, זכינו גם בהזדמנויות רבות להתקדם כאמנים.

נכון, זכינו להתמודד עם משברים אישיים וכישלונות מקצועיים, ומכך למדנו הערכה עצמית, התמדה, יכולת הסתגלות וניהול, דברים שנדמים לנו לפעמים כמובנים מאליהם להחריד, וקל לשכוח שמבחינת רבים אחרים, הם בגדר חלום רחוק.

נכון גם שהמסגרת, אשר העסיקה אותנו בלימודי האמנות האישית שלנו והפגישה אותנו עם תחרות אינטנסיבית בינינו לבין הסובבים אותנו ובינינו לבין עצמנו, אפשרה לנו להתמכר לעשייה לטובתנו האישית במעין בולמוס נרקיסיסטי שכזה.

נכון, ייתכן והדבר הקל עלינו לשכוח את מה שנדמה לנו כטבעי כל כך – להיות אנשים שהם חלק מחברה.

הכל נכון, אבל אם תשאלו לדעתי, אגיד לכם שזה בכלל לא משנה. חווית הלימוד בתלמה ילין כולה להיות משמעותית, אבל בסופו של דבר, אנחנו אלה היוצקים את המשמעות אל תוך לבני חיינו - כל אחד ואחת מכם יוכלו לעצב את חייהם בהתאם לרצונם.

תרצו לחיות כאמנים? תוכלו.

תרצו להקדיש את חייכם לזולת? תוכלו.

תרצו גם וגם? תוכלו, גם תוכלו.

הכול אפשרי, ואין סתירה בין השניים. נהפוך הוא, הם תלויים זה בזה, במובנים רבים.

אם שוב תשאלו לדעתי, אומר כי מוטלת עלינו חובה של ממש להיות שותפים פעילים בחברה ולסייע בכל מה שרק אפשר – רק מעצם היותנו פרטים שווים בחברה, וודאי שעל רקע התמיכה והסיוע העצומים והנדירים, להם זכינו עד כה.

זה ודאי המקום להודות בלב שלם לכל אלה שאימצו אותנו אל לבם בשלוש או ארבע השנים האחרונות.

תודה אדירה, אם כך, לכל צוות בית הספר – למחנכינו, למורים המקצועיים, לרכזי המגמות ולמוריהן, ליועצת, לרכזת הפדגוגית, ולכל בעלי התפקידים בבית הספר, לאנשי המשק והמנהלה וכמובן לסגן המנהל ולמנהל בית הספר.

תודה עצומה ובלתי נתפשת מוקדשת כמובן להורינו, על כל התמיכה, המעשית ובעיקר הרגשית, במשך כל שנות לימודינו בתלמה ילין, ולמעשה לאורך כל ימי חיינו.

תודה שלישית ארצה להקדיש באופן אישי ממני אל כולכם – חבריי לשכבה, מכם למדתי רבות בשנים האחרונות, אך בעיקר פשוט נהניתי מהשהות בחברתכם, ועל כך אני אסיר תודה.

תקציא

כשניגשתי לכתוב את מה שאני קודא עכשיו, אני מתבייש לומר שהייתה לי יומרה גדולה מידי.

חשבתי לנסות ולהתגבר על התפישה, לפיה דיבורים יפים מעידים על עשייה משמעותית, אך הרי זה ברור שנאום הוא רק כלי רטורי, אשר אם לא מגבים אותו במעשים, הוא נותר בחזקת דיבור בלבד.

לכן היום, כשאנחנו ניצבים כאן על סף סיום התקופה הזו שבילינו יחד, אני לא רוצה לנאום, אני רוצה לבקש.

לבקש מאיתנו לצאת החוצה, להביט בטוב ולשאוב ממנו כוח, אבל לא להתכחש אל הרע. לדעת את החיים כמו שהם, לא מתוך כניעה לייאוש או אדישות, אלא מתוך חיוניות.

להבין כי יש הבדל משמעותי בין דיבורים לעשייה - רצון טוב זה נעים וקל, אבל לא בהכרח יוביל אותנו למקומות מעניינים.

חשוב מכל – לנהוג בענווה. לזכור שאנחנו לא טובים או שווים יותר מאף אחד אחר.

אני לא רוצה לנאום. אני כן רוצה לאחל לכולכם חיים מאושרים ובעלי משמעות.

יש בי אמונה מוחלטת שאכן כל אחד ואחת מכם מסוגלים לכך.